

Athena Farrokhzad, Tova Gerge

Manual för postmodern barnuppfostran

Detta är en föräldraguide, ett modersmord eller en infanticid passionsförklaring. Var snälla och läs det biografiskt.

Låtsas inte om att barnet finns som ett subjekt med större relevans än alla andra omgivande objekt — närvarande såväl som frånvarande — som gör anspråk på subjektivitet.

Låt ditt barn inkarnera det objekt du för tillfället har behov av. För varje gång du upplåter dess kropp till något nytt, utropa: "Härmed döper jag dig till ... (paraply, skohorn, buljong, dialektik, etcetera)."

Markera barnets potentiella rörlighet i begärsstrukturen genom att ständigt snurra, skaka och vända upp och ner på de behållare det vistas i, exempelvis sängar, barnvagnar, gästolar och hud.

Berätta bara korta och osammanhängande godnattsagor för ditt barn, sagor som gör rättvisa åt det kakafoniska. Stryk dess hår och säg: "I manualer som dessa, om man opererar på den nivån, var det en gång och den var sandad, sa hon att de sa, men i fri indirekt diskurs, så att säga, kamratligen, kan man faktiskt behöva lite rumslighet."

Avlägsna på ett tidigt stadium barnet från moderskroppen för att göra inträdet i den symboliska ordningen så omtumlande som möjligt.

Var misstänksam mot alla former av framsteg hos barnet och ifrågasätt dess ursprung och bakomliggande förtryckarideologier. Arbeta utifrån nödvändighet snarare än meningsfullhet och uppmuntra barnet att frånsäga sig yttre utmärkelser, exempelvis kakor och stipendier. Tillåt däremot godis från främlingar.

Underkänn alla handlingsinitiativ och klargör för ditt barn att motgång är lika förkastligt som framgång, eftersom motgången är en nödvändig komponent i upprätthållandet av kategorin "framgång". Anklaga barnet för att vara uppmärksamhetskrävande ifall det uppnår såväl dåliga som klanderfria studieresultat.

Motstå frestelsen att placera barnet på *École Normale Supérieure*. Placera överhuvudtaget inte barnet i någon bred skola.

Kräv att alla handlingar ska ha en självreferentiell dimension. Kom ihåg att barn inte gör som du säger, barn gör som du gör. Utför därför följande talakt: "Alla handlingar är hädanefter självreferentiella, därav denna talakt."

Beakta upprepningens dekonstruktionspotential. Låt tonårsupproret inträffa i cykliska sekvenser, hos både dig, barnet och dialektiken.

Införskaffa så många föräldraskapsmanualer som möjligt, och försök att rätta dig efter dem alla samtidigt. Om de innehåller disparata satser av typen "barn behöver tydliga gränser" eller "lyssna på ditt barn — det försöker kommunicera", misstänk en låst diskursordning och gör tillsammans med barnet en approprierande cut-up på materialet ifråga.

Tag dig i akt för vaccinationsprogram, både på grund av dess tilltro till det moderna framstegsprojektet, och dess dolda agenda att konstruera sjukdom i syfte att premiera friskhet.

Uppmuntra barnet till bruk av narkotika, eftersom det expanderar rösternas potentialitet.

Gnid ditt barn mot ett karbonpapper. Klipp sedan sönder pappret och klistra fast bitarna på barnets kropp. Ifrågasätt barnet som original. Ifrågasätt barnet som kopia. Ifrågasätt karbonpappret som konstruktion.

Om ditt barn anklagar dig för obegriplighet, anklaga det då för logisk positivism.

Var gång barnet ger uttryck för att uppfatta något i världen som en kategori, lås in dig i badrummet och släck i taket så att ingenting syns. Placera ditt barn i militärskola för att demonstrera det absoluta begreppets konsekvenser.

Låt ditt barn bli förälder och bli själv barn, och ställ er ibland båda i en tredje position och vägra vara varken eller: bli till exempel varandras grannar. Nätverka rhizomatiskt med era tidigare identiteter.

Låt ditt barn utforska olika typer av avbrott, inbrott och utbrott utan någon hierarkisk organisation eller uttryckt kunskapsmål.

Om barnet påstår att det är hungrigt, anklaga det för att utöva vara-förtryck.

Sätt ut ditt barn på gatan och uppmana det att genom en nomadtillvaro försöka trotsa arbiträra samhällsliga gränser. Släpp sedan in ditt barn och uppmana det att föra en nomadtillvaro inom hemmets lika arbiträrt uppsatta gränser. Problematisera innanför och utanför genom att flå ditt barn. Det kommer då också att upptäcka att den mänskliga huden, på grund av sin veckning, är betydligt större än vad den verkar.

Visa för barnet hur andra röster gömmer sig i dess röster, genom att lägga ett snitt i dess stämband och separera muskeltrådarna.

Peka på hur barnet imiterar dig genom att imitera barnet.

Se till att barnets språkliga utveckling avstannar i negationsfasen, eftersom det är i bristen begäret börjar och det är där man måste uppehålla sig. Se till att barnet inte lär sig några negationer, eftersom avstannade begärsflöden underlättar maktens pyramidbygge.

Motarbete det metaforiska systemet i barnets språkinlärningsprocess, och använd dig istället av metonymier. Peka på en hund och säg: "Tass, vov vov, däggdjur." Här kan även franska ljudassociationer komma väl till pass: "Vides,

rides, petit à petit, l'oiseau fuit son nid". Lär barnet det språk som uppstår i glappet mellan sociolekter, lingvistiska stammar och skohorn. Hjälp det att hitta en stamning genom att bitvis fästa dess tunga vid gommen, med exempelvis marshmallows.

Spela bara go–spel; spela absolut inte gospel.

För att minimera den överhängande risken att subjektdekonstruktionen bara installerar ett neurotiskt överjag, som skriker på en sådan hög frekvens att det inte hör ljudet av sin egen röst, uppfostra barnet till att bli hund och införskaffa tillhörande visselpipa.

Gör barnet immunt mot den visuella kulturens fetischering genom att dysfunktionalisera dess vänstra öga.

Föreläs för ditt barn om decentralisering av makt, om centrums söndervittrande i ett fält av autonoma korsbefruktande periferier. Tala oupphörligen i flera år i sträck. Bestraffa alla former av avbrott och intervention.

Om ditt barn växer upp och skriver en text som kan uppfattas som raljant gentemot de postmoderna doktrinerna, se genast till att betala en tidskrift dyra pengar för att publicera texten. Modersmord är ett nödvändigt steg i utvecklingen av konstnärlig subversivitet.

Döda ditt barn omedelbart när det kommer till världen. Dess syskon behöver någonting som illustrerar den obegripliga transcendensten mellan födelse och utplåning. Tag det till ditt bröst och drick dess mjölk. Återför det in i dig, styckvis.

Arkebusera ditt barn med tillgängligt skjutvapen. Säg: "Världen är min föreställning. Du har inte blivit skjuten." Läg sedan till: "Världen är din föreställning. Skjut mig."

Published 2008–09–23

Original in Swedish

Contribution by Glänta

First published in Glänta 1–2/2008

© Athena Farrokhzad/Tova Gerge/Glänta

© Eurozine